

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIX.
ÉVF.AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
K Ö Z L Ö N Y E3.
FÜZET.

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
Megindították 1862-ben Wagner Károly és Divald Adolf

Felelős szerkesztő és kiadó:
DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Alkotmány-u. 6 sz. II. em. (Tavb.: 123-722.)

Közleményeink egészben vagy részben való átvétele csak a forrás megnevezése mellett történhetik.

A legelső magyar ember.

Nem volt hát ünnéplés.

De csak a fényes külsőségek maradtak el. Így kívánta a nehéz napok súlyát felelős komolysággal mérlegre vető bölesesség.

Az ország pedig megértette. Megértette és befelé, *lelke mélyén*, annál melegebben ünnepelt.

Azzal a szeretettel, amellyel talán csak a magyar föld népe tudja magáénak vallani azt, akinek a szívét, bizalmát odaajándékozta, akit önként emelt maga fölé.

Zászlókat és bandériumokat meg lehet rendelni, díthyrambusokat is, de a szemek forró fényét, amely a rajongás tüzét tükrözi — soha!

Horthy Miklós 20 éves kormányzói jubileumát a hivalkodó harsonaszónál igazabban méltatja a tiszteletnek és ragaszkodásnak az az őszintesége, amellyel minden rendű és rangú alattvalója tekint fel reája.

Ez az ország *tudja*, mit köszönhet a vezérének és hódolata nem vak alázat, hanem a magyar hála és hűség drága ajándéka, amely felemel, megtisztít és összekovácsol.

Szegedtől Kassáig hosszú volt az út.

Minél teljesebbé válik az évek múlásával 1919 történeti háttére, annál fényesebben világít a magyar sors égboltjáról Kormányzónk kemény arcéle.

A halálra sebzett, meggyalázott országot csak csodával határos erő és élszántság menthette meg a teljes pusztulástól.

A választottak hite kellett az elinduláshoz, az igazak bátorsága a kitartáshoz.

Ma már tisztán áll előttünk, hogy 1919-ben *Horthy Miklós* személye gyűjtötte egybe a magyarság minden megmaradt életerejét s csak az ő katonai és államférfiúi nagysága tudta ezt az energiát akkor — *dinamikusan* értékesíteni.

Trianon húsz nehéz esztendeje a megpróbáltatások keserves iskolája volt, de a csonkaország védtelen hajóját a nyugodt, erős kéz éppen olyan biztosan vezette a sok Scylla és Charybdis közt, mint annakidején a Novarát Otrantónál.

És megértük a kassai bevonulás mámorát, Kárpát-alja hazatérését — az ezeréves határ álma részben ismét valóra vált.

Büszkén hirdettük, hogy nekünk, erdészeknek hozta a legtöbbet, nekünk, akik 20 éven át a legjobban szenvedtünk.

Örömünkre most megint háborús felhők vetnek sötét árnyékot. Mégis törhetetlenül bízunk benne, hogy az egymással viaskodó hatalmi csoportok harcában hazánk továbbra is történeti hivatása szerint teljesítheti szervező és kiegyensúlyozó feladatát a Duna-medencében, amelynek természetes és akadálytalan egysége az európai béke egyik legfontosabb záloga.

Életünket, boldogulásunkat csak *önállóságunk* és *önéreltségünk* esorbíthatlan fenntartása biztosíthatja, politikánk csak *a teljes magyar függetlenség* lehet.

Ezért tekintünk a bizalom feltétlenségével a legelső magyar emberre, mert tudjuk, hogy *így* értelmezi és gondozza a sorsunkat.

Elesettségünkől felemelt bennünket, erőnket megsokszorozta és ismét a kezében tartja, — most mint a magyarság *helyzeti energiáját*.

A kezet jól ismerjük, eddigi munkáját Isten áldása, országunk gyarapodása kísérte.

A csendes jubileum órájában nincs számunkra nagyobb megnyugvás, mint az a tudat, hogy Kormányzónkért *minden* magyar szív egybedobban és minden magyar fohász forró áhítattal száll a Mindenhatóhoz: „*Uram, tartsd meg nekünk Horthy Miklóst!*“

M.

Aggodalmak.

Már az elmúlt év tavaszán, amikor Kárpátalja visszatért, több ízben rámutattunk arra, hogy a faellátás tekintetében nem szabad túlzottan vérmes reményeket táplálni.

A tüzfáról már előre jeleztük, hogy a Kárpátalján mutatkozó feleslegek legjobb esetben a többi országrész ezideig vámkülföldről ellátott szükségleteit fogják fedezni, de ezt is csak abban az esetben, ha a régi csonkaország termelésében visszaesés nem áll be.

Rámutattunk arra, hogy a kárpátaljai három falepárló foglalkoztatása — ami pedig mind az ottani munkaalakalmak szolgáltatása, mind faszénfogyasztásunk és vegyi iparunk nyersanyag-szükségletének fedezése szempontjából fontos — elég jelentős mennyiségeket fog az ottani termelésből elvonni.

Rámutattunk arra is, hogy a legkedvezőbb termelési viszonyok mellett is csak amnyi feleslegre számíthatunk, ami egy esetleges kemény tél többszükségletét fedezheti.

Többször hangoztattuk, hogy szerfa-termelésünk sem fog jelentős fölöslegeket mutatni még kemény lombfában sem, különösen akkor, ha legelsőrendű szükségleteinket (talpfa stb.) belföldről akarjuk ellátni.

Nyomatékosan hangsúlyoztuk, hogy a behozatali lehetőségeket egyáltalán nem tartjuk biztosítottaknak sem tüzfában, sem szerfában s ennek a véleményünknek hivatalos tárgyalások keretében is sokszor adtunk kifejezést.

Előre jeleztük, hogy akár a gazdasági viszonyok, akár az időjárás változása jogcím lesz még a lekötött kül-